

Κι ἡ ἐρώτηση ἂν πετυχαίνομε ὅ,τι ζητᾶμε
 εἶναι ἀνόητη, ἀναπάντητη ἅπ' τὸν ἦχο τῆς
 (Ξεμαντάλωτης πόρτας
 Ποῦ χτυπάει στὸν ἄνεμο ἢ ἅπ' τὸν ἦχο τοῦ
 (χιονιοῦ ἢ ἅπ' τὸ κοίταγμα
 Τοῦ χειμωνιάτικου ἡλιου. Αὐτὸ πὸν μάθαμε
 (δὲν ἦταν αὐτὸ πὸν μᾶς εἶπαν.
 Κοιτάω τὸ χιόνι, γυρεύω ν' ἀγγίξω τὸ χτύπο
 (τῆς καρδιάς πὸν λείπει.

Τὰ χαμόγελα τῶν κολυμβητῶν

Τὰ χαμόγελα τῶν κολυμβητῶν σήνουν καθὼς
 (αὐτοὶ ἀφήνουν τὸ νερό,
 Κι ὁ ἔραστής νιώθει νὰ πέφτει θλίψη καθὼς
 αὐτὸ τελειώνει, καθὼς ἀφήνει τὴν ἀγάπη του.
 Ὁ ἔπιστήμονας, κλείνοντας τὸ βιβλίο του κα-
 θὼς χτυπᾶνε τὰ ρολόγια τοῦ μεσονυχτίου, εἰ-
 (ναι κενὸς καὶ γέρος.
 Ἡ ἀνακούφιση τοῦ πιλότου καθὼς προσγειώ-
 (νεται δὲν εἶναι ἀπελευθέρωση.
 Αὐτὰ τὰ τέλεια καὶ ἰδιωτικά πράγματα, πὸν
 μᾶς περιτερίζουν, ἔχουν ἀτελῆ καὶ δημόσια
 (τελειώματα —
 Νερὸ κι ἄνεμος καὶ πέταγμα, λόγια πὸν θυ-
 (μόμαστε κι ἡ πράξη τῆς ἀγάπης
 Δὲν εἶναι παρὰ διακοπές. Κι ὁ κόσμος, σὰ
 (ῥωδ, ἀνυπόμονο καὶ γρήγορο,
 Περιμένει μόνο αὐτοὺς πὸν εἶναι νεκροί. Ὅχι
 (θάνατος γιὰ σένα. Συμπεριλαμβάναςαι.

Ρόμπερτ Λόουελ (1917)

Σὰ μὰ πλανερία κοντὰ στὸ νερὸ

Τὸ σκοτάδι ἔχει καλέσει τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ἀ-
 (τιμία
 Σπρώχνεται γύρω στὰ παράθυρά μας σ' αὐτὴ
 (τῇ σχεδιασμένῃ
 Βαβέλ τῆς Βοστώνης ὅπου τὸ χρῆμα μας μι-
 (λάει
 Καὶ πολλαπλασιάζει τὸ σκοτάδι ἐνὸς τόπου
 Προετοιμασίας ὅπου ἡ Παρθένα περπατάει
 Καὶ τριαντάφυλλα ἐλικώνονται στὸ σμαλτω-
 (μένο πρόσωπό της
 "Ἡ πέφτουν σὲ σχίζες σ' ἄβρεχτους δρόμους.
 Κυρία μας τῆς Βαβυλώνας, πέρνα, πέρνα,
 "Ἡμουν κάποτε ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ σου
 Μύγες, μύγες, εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πᾶ-
 (νω στοὺς δρόμους.

Οἱ μύγες, οἱ μύγες, οἱ μύγες τῆς Βαβυλώνας
 Βοῦνίζουν στῶν ἀρτίων μου τὰ τύμπανα ἐνῶ
 (τὸ διαβολικὸ μακρὸν
 Μοιρολόγι τῶν ἀνθρώπων ἐκπυρσοκροτεῖ τὴν
 (ῥωρα
 Γιὰ πλέουσες πόλεις ὅπου ἡ χρυσοὶ του γλώσσα
 Γοητεύει τοὺς τέκτονες τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ
 Νὰ ὑψώσουν τὴν πόλιν τοῦ αἵθριο πρὸς τὸν ἥλιο
 Ποῦ ποτὲ δὲν καθεται πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς
 (δρόμους τῆς κολασμένης φωτιάς
 Τῆς Βοστώνης, ὅπου τὸ ἥλιοφῶς εἶναι σπαθὶ

Ποῦ χτυπάει τὸν ἀρνούμενο σ' ἄλλους τὸν
 (Κύριο:
 Μύγες, μύγες εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πᾶ-
 (νω στοὺς δρόμους.

Μύγες χτυποῦν τὰ θαυμασιὰ νερὰ τοῦ παγοῦ-
 (μένου
 Ἀτλαντικοῦ καὶ τὰ μάτια τῆς Μπερναντέτ
 πὸν εἶδαν τὴν Κυρία μας νὰ στέκεται στὴ
 (σπηλιά
 τῆς Μασσαμπιέλ, τὴν εἶδαν τόσο ἄμεσα πὸν
 τ' ὄραμά της ἔσθησε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ὁ
 (τάφος
 ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ καταποθεῖ στὸ
 (Χριστό.
 Ὡς τείχη τῆς Ἰερικῶς! Κι ὅλοι οἱ δρόμοι
 πρὸς τὸ Ἀτλαντικὸ μας τεῖχος τραγουδᾶνε:
 «Τραγουδεῖστε,
 Τραγουδεῖστε τὴν ἀνάσταση τοῦ Βασιλέα».
 Μύγες, μύγες εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πᾶ-
 (νω στοὺς δρόμους.

Τζὼν Μπέρρυμαν (1914)

Ὁνειροτράγουδα

14

Ἡ ζωὴ, φίλοι, εἶναι βαρετὴ. Δὲν πρέπει νὰ τὸ
 (λέμε αὐτό.
 Στὸ τέλος - τέλος, ὁ οὐρανὸς λάμπει, ἡ με-
 (γάλη θάλασσα λαχταράει,
 ἔμεις οἱ ἴδιοι λάμπουμε καὶ λαχταῖμε,
 καὶ ἐπιπλέον ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε ὅταν ἤμιον-
 (να ἀγόρι
 (ἐπανειλημμένα) «Νὰ τ' ὁμολογήσεις ποτὲ
 (πὼς βαριέσαι
 σημαίνει πὼς δὲν ἔχεις
 Ἐσώτερες Δυνάμεις. Συμπεραίνω τώρα πὼς
 (δὲν ἔχω
 ἐσώτερες δυνάμεις, γιατί βαριέμαι πολὺ.
 Βαριέμαι τοὺς λαοὺς,
 βαριέμαι τὴ φιλολογία, εἰδικὰ τὴν ἱψηλὴ φι-
 (λολογία,
 βαριέμαι τὸν Χένρυ, μὲ τὴν κατάστασή του
 καὶ τοὺς κωλικούς του
 κακοὺς ὅσο κι ὁ Ἀχιλλέας,

ποὺ ἀγαπάει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ δυνατὴ
 (τέχνη, πὸν τὴ βαριέμαι.
 Κι οἱ ἥσυχτοι λόφοι κι ἡ μηχανὴ τοῦ μπαμπα-
 (κιού, μοιάζουν μὲ δίχτυ
 καὶ κατὰ κάποιον τρόπο ἔνα στυλ
 ἔχει πάρει τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν οὐρὰ του σὲ
 (σημαντικὴ ἀπόσταση
 μέσα σὲ βουνὰ ἢ θάλασσα ἢ οὐρανὸ, ἀφήνον-
 (τας
 πίσω: ἐμένα, παιγνιδιάρη.

65

Δὲν ἐγχειρίζω συχνά. Ὅταν ἐγχειρίζω,
 τὰ ἄτομα τὸ παρατηροῦν.